

E o carieră abandonată.

Capitolul Întâi

În care aflăm de o bătaie și de un duel

Motorul mașinii era deja pornit, iar Mallory aștepta rezemată de portieră. Tenișii ei jerpeliți făceau o figură lamentabilă în comparație cu albul strălucitor al cio-
rapilor lungi de la costumul de scrimă. Fata își pomădase
părul din belșug și și-l legase la spate într-o coadă atât de
strânsă, încât ochii păreau cât pe ce să îi iasă din orbite.

Doamna Grace stătea la volan cu mâinile în șolduri.

– L-am găsit! strigă gâfâind Jared în timp ce venea în
fugă spre ele.

– Simon! strigă mama copiilor. Unde ai fost? Te-am că-
utat peste tot!

– Eram în garaj, răspunse el. Am grijă de un... de o pa-
săre pe care am găsit-o zilele trecute, continuă el cam
stânjenit, căci nu era deloc obișnuit să fie nevoit să mintă.
Aceasta era de obicei responsabilitatea lui Jared.

– Ce păcat că mama nu a vrut să plecăm fără tine! zise Mallory dându-și ochii peste cap.

– *Mallory!* făcu mama lor, clătinând din cap dezaprobat. Mai bine urcați cu toții în mașină, suntem deja în întârziere și eu mai am încă un drum de făcut.

Când Mallory se întoarse ca să își așeze geanta în portbagaj, Jared observă că pieptul ei arăta, hm, ei bine, arăta... ciudat. Cumva... țeapăn și neobișnuit de... mare!

– Ce porți? întrebă el, arătând cu degetul în direcția aceea.

– la mai lasă-mă în pace! îl repezi sora lui.

– Păi, arată de parcă ai avea... chicoti băiatul.

– Taci odată! îl întrerupse ea din nou, așezându-se pe scaunul din față al mașinii în vreme ce băieții se suiau în spate. Trebuie să-l port, mă protejează de lovituri.

Jared zâmbi cu ochii spre fereastră, urmărind cu privirea copacii care se înșirau de-a lungul drumului.

În ultimele două săptămâni, prin casă nu se mai simțise nici o mișcare de-a spiridușilor și chiar și Thimbletack tăcuse mîlc.

Din când în când, Jared trebuia să își reamintească singur că tot ce se întâmplase nu era doar o simplă închiuire. Uneori chiar i se părea că totul avea o explicație logică. Chiar și pentru apa de la robinet care te ardea găsiseră pretextul că venea dintr-un izvor contaminat așa că, până când vechile conducte aveau să poată fi conectate la o rețea centrală, ei foloseau tone de apă adusă de

la magazin în bidoane, iar mama lor nu găsise în asta nimic leșit din comun.

Totuși, mai era și grifonul lui Simon, iar existența lui nu ar fi putut fi explicată decât de Ghidul lui Arthur.

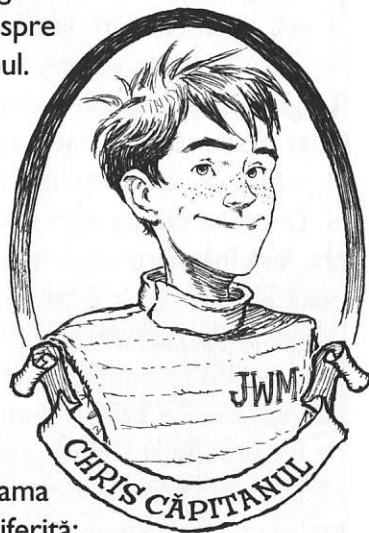
– Nu-ți mai roade părul, îi spuse mama lui Mallory. Ce te neliniștește? E vorba de echipa asta nouă? E chiar atât de bună?

– Nu sunt neliniștită, nu am nimic, răspunse Mallory.

Pe când încă mai locuiau la New York, ea obișnuise să facă scrimă îmbrăcată în pantaloni de trening și cu o jachetă pe care o lua la nimereală dintr-o grămadă, cât despre punctele înscrise, ele erau înregistrate de un tip care ridica mâna înspresc tine atunci când marcai câte unul.

Dar la școala cea nouă, cei din echipa de scrimă aveau costume adevărate și florete electrice conectate la o tabelă de marcaj care se lumina atunci când cineva marca un punct. Jared se gândi că până și numai asta și era suficient ca să neliniștească pe oricine.

Dar, din câte se părea, mama lor avea o explicație cu totul diferită:

– De fapt, e vorba de băiatul ăla, nu-i așa? Cel cu care vorbeai miercuri când am trecut să te iau de la școală.

– Ce băiat, ce băiat? se repezi Simon, începând deja să chicotească.

– Tu să taci din gură, îl apostrofă mama lui, dar îi răspunse totuși: Chris, căpitanul echipei de scrimă. El e căpitanul, Mallory, nu-i așa?

Sora lor aprobă printre dinți fără chef.

– Chris și Mal sunt iu-bi-ți, Chris și Mal se pu-pă, îngână pe un ton cântat Simon. Jared începu și el să râdă pe înfundate, iar Mallory se întoarse spre scaunele din spate cu ochii îngustați ca niște lame de cuțit.

– Ce ai zice să îți pierzi toți dinții de lapte dintr-odată?

– Nu-i băga în seamă, o sfătui mama lor. Și mai ales, *nu* fi îngrijorată! Ești o fată deșteaptă și drăguță și ești foarte bună la scrimă. Pun pariu că te place!

– *Mama!* gemu Mallory făcându-se mică pe scaunul ei.

Doamna Grace opri mașina în fața bibliotecii unde lucra, lăsă înăuntru niște hârtii și apoi se întoarse la mașină răsufând cam precipitat.

– Hai odată, știi, nu am voie să întârzi! o grăbi Mallory care începu să își netezească părul, deși nu ar fi fost deloc nevoie. Doar e primul meu meci!

– Aproape am ajuns, îi răspunse mama ei oftând.

Jared își întoarse din nou privirea spre fereastră exact la timp ca să observe, pe când treceau cu mașina peste un

Pun pariu că te place!

pod de piatră, ceva ce aducea foarte bine cu un crater adânc. „Hm, autobuzul școlii nu o lua niciodată pe drumul acesta.“

– Simon, ia te uită! Ce crezi că e acolo?

– E o carieră părăsită, spuse Mallory nerăbdătoare. Pe vremuri, aici săpau oamenii ca să scoată piatră.

– O carieră, repetă Jared ca un ecou, căci tocmai își amintise o notiță scrisă pe harta pe care o găsiseră în biblioteca străunchiului lor Arthur.

– Crezi că au găsit și ceva fosile pe aici? Întrebă Simon, care se cățăraseră de-a binelea peste fratele lui ca să vadă

mai bine pe fereastră. Mă întreb, oare ce fel de dinozauri trăiau prin locurile astea?

Dar mama lor intrase deja cu mașina în parcare a școlii și nu-i mai răspunse.

Jared, Simon și mama lor urcară treptele și se așezară pe băncile din sală în timp ce Mallory merse să se așeze alături de cei din echipa ei.

În sală sosiseră deja și stăteau așezate câteva familii și niște oameni pe care Jared îi recunoscuse de la școală. Pe podele fusese întins un covor dreptunghiular, imprimat cu dungi. Mallory îl numea *pistă*, dar Jared era totuși de părere că arăta exact ca o rogojină.

Dincolo de ea se afla o masă pliantă unde se găsea tabela de marcaj. Plină de butoane colorate, arăta mai mult ca un joc decât a ceva cu adevărat important. Directorul mesterea de zor la niște fire, conectându-le la una dintre florete și potrivit tensiunea necesară pentru ca soneria să sune și becurile să se aprindă atunci când cineva avea să marcheze un punct.

Mallory se așeză pe o bancă de metal de la capătul pistei și se apucă să își scoată lucrurile din geantă, iar Chris se ghemui alături și începu să-i vorbească. Membrii celeilalte echipe se învârteau la capătul opus al pistei. Costumele

lor erau de un alb atât de strălucitor, încât pe Jared îl duceau ochii numai uitându-se la ele.

În sfârșit, directorul anunță că venise timpul pentru primul tur, chemă doi concurenți, le dădu să își prindă câte un mic receptor la spatele pantalonilor, apoi atașă la floretele lor câte o coardă. Totul era atât de profesionist! Când cei doi începură să se dueleze, Jared încercă să își amintească ce-i spusese Mallory despre luminile care pâlpâiau, dar nu izbuti nici în ruptul capului.

– Ce de aiureli! Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate prostiile astea! exclamă Jared fără să se adreseze nimănui în particular.

După încă două partide, Jared pricepuse că luminile colorate arătau că lovitura fusese valabilă, dar lumina albă însemna că punctul înscris nu era luat în considerare. Erau valabile numai loviturile date în piept, o regulă cam stupidă după părerea lui, căci să primești o lovitură în picior durea groaznic, el făcuse destulă practică cu Mallory ca să știe foarte bine cum stăteau lucrurile.

În cele din urmă o chemară pe pistă și pe Mallory. Adversarul ei, un băiat înalt pe nume Daniel și-nu-mai-contează-cum, zâmbea cu gura până la urechi când își puse masca. Era evident că nu avea nici o idee despre ce îl aștepta.

Jared îi dădu un ghiont cu umărul lui Simon tocmai când fratele lui ronțăia de zor un covrigel.

– O să și-o ia!

Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate prostiile astea!